

Arrest

nr. 190 007 van 24 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, en hun minderjarige kinderen X en X, op 1 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Kaboel op [...]1984. Verzoekster verklaart eveneens van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Kaboel op [...]1977.

Op 7 juni 2011 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 14 februari 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoekers. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad)

Op 20 februari 2013 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 6 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 108 481 van 22 augustus 2013 weigerde de Raad eveneens de status van vluchteling en subsidiaire bescherming aan verzoekers.

Op 10 september 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2014 bracht de arts-adviseur een advies uit.

Op dezelfde dag bracht de arts-adviseur eveneens een advies uit voor verzoeker.

Op 17 januari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 9 december 2016 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2016 werd ingediend door :

*S., M. (R.R.: [...])
geboren te K. op [...]1977*

*+ echtgenote: K., B. (R.R.: [...])
geboren te K. op [...]1984*

*+ 2 minderjarige kinderen:
- S., P., geboren op [...]2004
- K., J., geboren op [...]2011*

*nationaliteit: Afghanistan
adres: [...]*

*in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 07.06.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 22.08.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 20.04.2014 te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht voor geweld en terreur, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermedling dat betrokkenen hun land van herkomst zijn ontvlucht voor geweld en terreur volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder stellen betrokkenen dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Afghanistan nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat, indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst, hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst betekent niet dat zij persoonlijk een risico lopen onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit kader kan de loutere verwijzing naar art. 3 EVRM niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Trouwens, wat de scholing van hun jongste kind, J(...), betreft, dient er opgemerkt te worden dat zij jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste kind, P(...), plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Aangezien de asielprocedure werd afgesloten op 22.08.2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun beide kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind betreft, dient er opgemerkt te worden dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Wat de bewering betreft dat de belangen van de kinderen van betrokkenen geenszins gebaat zijn bij het terug naar hun moederland moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënten hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaren betrokkenen dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter, er bij hun weten geen strafonderzoek hangende is en zij dus geen gevaar vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Afghanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat zij werkwilbig zijn, dat de heer S(...) een werkbefoorte voorlegt, dat zij sterke sociale banden en een vriendenkring hebben en dat zij diverse steunbetuigingen voorleggen) verantwoordn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer

Naam, voornaam: S., M.
geboortedatum: [...]1977
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 20.04.2014 te verlaten.”

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: K., B.
geboortedatum: [...]1984
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Afghanistan

+ 2 minderjarige kinderen:

- S., P., geboren op [...]2004, nationaliteit: Afghanistan
- K., J., geboren op [...]2011, nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- o *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 20.04.2014 te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoekers geen belang zouden hebben bij een nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van de bestreden bevelen zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn bevelen af te geven, vermits verzoekers zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). Thans voorzien de bevelen in 0 dagen voor het vrijwillig vertrek. In geval van eventuele vernietiging en bij afgifte van eventuele nieuwe bevelen is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw bevelen zonder vertrektermijn af te geven.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26

juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 7 (onder meer eerbiediging van het gezins- en familieleven) en artikel 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van gebonden bevoegdheid wordt verworpen.

Waar verweerder in de nota opwerpt dat er geen middel ontwikkeld is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat verzoekers inderdaad op duidelijker wijze een middel tegen de bevelen hadden kunnen ontwikkelen maar dat er niet aan voorbij kan gegaan worden dat verzoekers de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) opwerpen en hierbij verwijzen naar de vereiste terug te keren naar het herkomstland. Er kan niet ontkend worden dat verzoekers op grond van de thans bestreden bevelen dienen terug te keren naar het herkomstland, dermate dat dit wordt aanvaard als een middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Ook deze exceptie wordt niet aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag art. 9 BIS VW onontvankelijk zou zijn omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen ingevolge dewelke de aanvraag in België kan ingediend worden.

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden. Dat wordt gesteld dat de asielpcedure van verzoekers na meer dan 2 jaar en 3 maanden niet overdreven lang heeft geduurd.

Dat nochtans werd aangenomen in het kader van de grote regularisatiecampagne daterend van eind 2009 dat gezinnen met minderjarige kinderen dewelke meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijven en waarvan de asielaanvraag meer dan 1 jaar heeft geduurd, wel degelijk gerechtigd zijn én om hun aanvraag in België in te dienen én om een positieve beslissing te bekomen.

Dat deze grote regularisatiecampagne beperkt was in de tijd doch anderzijds door de bevoegde diensten werd gesteld dat deze criteria alleszins ook in de toekomst zouden blijven gelden.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers en hun familie aan al deze voorwaarden voldoen, doch desondanks zomaarzonder enige argumentatie, in in strijd met hetgeen in de grote regularisatiecampagne als voldoende werd geacht én in strijd met de eigen gezegden der bevoegde diensten achteraf, en klaarblijkelijk enkel op basis van blote beweringen wordt gesteld alsof de duur van de asielpcedure niet onredelijk zou zijn en dus de aanvraag alsdusdanig niet in België zou kunnen ingediend worden.

Dat niet enkel de behandelingsperiode in overweging genomen te worden bij de beoordeling, doch tevens het feit dat het hier gaat om een gezin met minderjarige kinderen, en dit gezin hier ondertussen meer dan 5 jaar verblijft.

Het is deze combinatie van facturen die nooit door verwerende partij correct is beoordeeld geworden, en waarbij er integendeel enkel en alleen rekening is gehouden met de duur van de asielpcedure die zonder enige argumentatie als redelijk is aangenomen en zonder de overige elementen mee in de beoordeling te betrekken.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet de verschillende elementen van elkaar te gaan afscheiden, dan één voor één afzonderlijk te gaan beoordelen en dan te gaan stellen alsof deze (afzonderlijk) onvoldoende zijn om de aanvraag in België in te dienen, zonder evenwel alle elementen gecombineerd in overweging te nemen.

Dat als alle elementen samen in overweging worden genomen integendeel dient vastgesteld te worden dat er wel degelijk een aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate hieromtrent wordt gemotiveerd, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en als dusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk louter op basis van een beoordeling der afzonderlijke elementen geenszins afdoende kan gemotiveerd zijn.

Dat nergens in de wet is bepaald dat art. 9 BIS VW niet meer zou mogen ingediend worden in België wanneer een familie met minderjarige kinderen sedert meer dan vijf jaar in België woonachtig is en diens asielaanvraag twee jaar heeft gelopen.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk enkel en alleen op basis van de loutere bewering alsof het één en ander niet onredelijk zou zijn, en dus niet zou kunnen behandeld worden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals daar zijn een verblijf van meer dan vijf jaar in België, met minderjarige kinderen, en een asielprocédure van meer dan 2 jaar.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooreerst verwijzen verzoekers naar de duur van de asielprocedure, 2 jaar en drie maanden en naar de grote regularisatiecampagne van eind 2009 waar zou aangenomen geweest zijn dat gezinnen met minderjarige kinderen die meer dan vijf jaar op het grondgebied verblijven en wiens asielprocedure meer dan een jaar heeft geduurd, gerechtigd waren hun aanvraag in België in te dienen en een machtiging te verkrijgen. Ze vervolgen dat ook al was deze actie beperkt in de tijd, de bevoegde diensten stelden de criteria ook in de toekomst te zullen toepassen. Thans zou zonder argumentatie, in strijd met het voorgaande toch gesteld zij dat de aanvraag niet in België kan ingediend worden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk gemotiveerd heeft aangaande dit element door erop te wijzen dat de instructies van 2009 werden vernietigd door de Raad van State dermate dat de criteria niet meer van toepassing zijn. Dit is een kennelijk redelijk motief in lijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad sedert jaren. Verzoekers erkennen dat dit een tijdelijke operatie was en ook al werd achteraf verklaard dat men ondanks de vernietiging van de instructie, deze criteria nog zou toepassen, kunnen deze geenszins als afdwingbare criteria worden aangevoerd. Verzoekers gaan eraan voorbij dat een vernietiging door de Raad van State inhoudt dat deze criteria *ex tunc* uit het rechtsverkeer verdwijnen als hebben deze nooit bestaan. Verzoekers vervolgen dat ook met hun gezin met minderjarige kinderen moet rekening gehouden worden die reeds vijf jaar in België verblijven en dat een gezamenlijk beoordeling van alle aangevoerde elementen had moeten gebeuren, zonder de elementen van elkaar af te scheiden. De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat is rekening gehouden met het feit dat er minderjarige kinderen zijn, zo werd ingegaan op het argument van het onderwijs en op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag evenals algemeen het hoger belang van het kind. Ook omtrent het lang verblijf van betrokkenen in België is gemotiveerd, zo werd erop gewezen dat verzoekers werden geacht uiterlijk op 20 april 2014 het grondgebied te verlaten, dit hebben nagelaten en ervoor kozen hun verblijf illegaal verder te zetten waaruit geen rechten kunnen worden geput. *In casu* kan de Raad het evenmin kennelijk onredelijk of niet afdoende achten dat de gemachtigde de aangevoerde buitengewone omstandigheden op zich heeft beantwoord, doch geen bijkomende gezamenlijke beoordeling van die elementen heeft gemaakt. Waar verzoekers nog stellen dat nergens in de wet is bepaald dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in België mag ingediend worden als een familie met minderjarige kinderen reeds meer dan vijf jaar in België woont en de asielaanvraag twee jaar heeft gelopen, gaan verzoekers eraan voorbij dat de wetgever wat als een buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen in de wet sowieso niet heeft gedefinieerd en dat het daarbij de bedoeling is geweest een ruime appreciatiebevoegdheid te geven aan de gemachtigde. Het feit dat de gemachtigde thans op een andere wijze zijn discretionaire bevoegdheid zou invullen als de invulling die de vernietigde instructies in het verleden aan zijn bevoegdheid gaven, kan geenszins “verkeerd” of “afwijkend” genoemd worden nu juist de criteria die in de instructies werden neergelegd door de Raad van State werden beschouwd als ontoelaatbaar omdat men juist op grond van die criteria kon afstappen van de vereiste dat buitengewone omstandigheden moesten worden aangetoond om de aanvraag in België te kunnen indienen zoals door de Vreemdelingenwet vereist. Verder is er uiteraard geen beletsel voor verzoekers om een humanitaire regularisatieaanvraag in te dienen en zich te beroepen op buitengewone omstandigheden, maar de gemachtigde dient nog steeds te beoordelen of die ingeroepen

omstandigheden effectief kunnen aanvaard worden als omstandigheden die het zeer moeilijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Waar verzoekers stellen dat de elementen van een sterke sociale binding en verregaande integratie niet op afdoende wijze zijn beantwoord, of dat vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant worden geschoven, blijkt dat de gemachtigde met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State heeft gesteld dat deze elementen tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet behandeld worden. Het voormelde arrest van de Raad van State heeft het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt toegelicht: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*. De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat deze elementen niet kunnen verantwoorden dat verzoekers hun verblijfsaanvraag in België zouden indienen. Op die grond kan niet aangenomen worden dat de motivering niet afdoende, onnauwkeurig of onvolledig zou zijn.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze lichten hun tweede middel toe als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

Dat verzoekers dienaangaande hebben gewezen op de ernstige problemen die zij zullen ondervinden in hun land van herkomst, Afghanistan, ingeval van gedwongen terugkeer, en inzake de onmogelijkheid om naar daar terug te keren om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekommen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers

heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat meer specifiek door verzoekers destijds is opgeworpen geworden dat zij deel uitmaken van een bevolkingsgroep die ernstig wordt vervolgd en gediscrimineerd in het land van herkomst zo ondermeer om religieuze redenen. Dat er recentelijk tal van incidenten geweest zijn waarbij ook verschillende doden gevallen zijn.”

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers wijzen op ernstige problemen die ze zullen ondervinden in hun herkomstland Afghanistan, in geval van gedwongen terugkeer en op de onmogelijkheid tot terugkeer. Een afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming doet volgens hen niets af aan de onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland en “sterk daarmee samenhangend” van de sterke sociale bindingen in België. Ze wijzen op het afzonderlijk voorwerp en de eigen finaliteit van enerzijds de asielprocedure en anderzijds de regularisatieprocedure en de vereiste van een nieuwe beoordeling.

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat een asielprocedure en een regularisatieprocedure elk een andere finaliteit hebben en een afwijzing van een asielaanvraag niet *per se* een afwijzing van de regularisatieaanvraag tot gevolg heeft. Echter de beoordeling die werd gemaakt in het licht van de asielprocedure is wel relevant indien men zoals verzoekers dezelfde ernstige problemen, situatie in het herkomstland of discriminatie om religieuze redenen aanhaalt als buitengewone omstandigheden die zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. *In casu* heeft de gemachtigde verwezen naar de asielprocedure die werd afgesloten door de Raad op 22 augustus 2013 bij arrest nr. 108 481. In dit arrest werd echter vastgesteld dat niet kon worden aangenomen dat verzoekers de problemen die ze hadden aangehaald als Sikhs in Kaboel aannemelijk hadden gemaakt. De Raad bevestigde - in grote lijnen samengevat - het standpunt van het CGVS dat niet kon worden aangenomen dat verzoekers de laatste jaren voor hun vertrek effectief in Kaboel hadden verbleven. Verzoekers hebben in hun regularisatieaanvraag niet gewezen op hun behoren tot de Sikh minderheid, dermate dat de gemachtigde hieromtrent ook niet diende te motiveren en wat betreft de veiligheidssituatie hebben verzoekers enkel zeer summier artikel 3 van het EVRM geciteerd en gesteld dat “*het politieke en sociaal-economische klimaat in Afghanistan nog altijd niet gezond is en de toestand nog steeds onveilig is*”. Dit volstaat niet om eventueel een ander licht te werpen op de beoordeling die in 2013 reeds werd gemaakt van het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Kaboel. Waar verzoekers thans bij het verzoekschrift enkele foto's voegen teneinde aan te tonen dat er recent tal van veiligheidsincidenten geweest zijn in Afghanistan waarbij verschillende doden zijn gevallen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze elementen niet voorlagen bij de regularisatieaanvraag en verzoekers in de aanvraag zich geen enkele moeite hebben getroost om op concrete wijze te staven dat op dat ogenblik een terugkeer naar Kaboel gezien de veiligheidssituatie aldaar bijzonder moeilijk of onmogelijk is. Ten overvloede kan uit de kopieën van de voorgelegde foto's geenszins worden afgeleid waar en wanneer ze werden genomen en of dit een situatie in Kaboel betreft. Waar verzoekers nog stellen dat een nieuwe beoordeling zich opdringt in het kader van een regularisatieprocedure, heeft de gemachtigde niet op onredelijke wijze gesteld dat men een begin van bewijs moet leveren om het gevaar in geval van terugkeer te staven. Tot slot stellen verzoekers dat ook rekening moet worden gehouden met de sterke sociale bindingen met België, maar dienaangaande heeft de Raad *supra* reeds vastgesteld dat de gemachtigde op redelijke wijze heeft gemotiveerd dat de bindingen met België een beoordeling betreft die behoort tot de gegrondheid en het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek op grond van artikel 9, 2^e lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan niet vaststellen dat de door de gemachtigde geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, noch dat hij kennelijk onredelijk heeft gehandeld, noch dat hij zijn beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft voorbereid of gestoeld op een incorrecte feitenvinding. Evenmin blijkt dat hij dienstige gegevens van het dossier heeft veronachtzaamd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In hun derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze lichten hun derde middel toe als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 5 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandig heden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11ekamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan 5 jaar*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*
- *er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*
- *de kinderen gaan hier sedert verschillende jaren naar school*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, a/s ze zich eraan onderwerpen".

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Afghanistan moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

In hun derde middel komen verzoekers terug op de lange duur van het verblijf in België, hun sterke integratie, totale verankering, werkbereidheid. Deze argumenten werden *supra* reeds besproken.

Verzoekers wijzen thans ook op het feit dat de kinderen hier sedert jaren naar school gaan, dat hun belangen geenszins gebaat gaan zijn bij een terugkeer naar Afghanistan en zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten.

Aangaande het onderwijs van de kinderen heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat niet is aangetoond dat scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden, er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is dat in het herkomstland niet te vinden is, het jongste meisje op het ogenblik van de beslissing nog geen zes jaar was en dus nog niet leerplichtig en de scholing van het oudste kind grotendeels in illegaal verblijf heeft plaatsgevonden. Verzoekers gaan op geen enkel van deze motieven in in het verzoekschrift, bijgevolg komt het de Raad niet toe zelf een betoog te ontwikkelen. Ook wat betreft het argument dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zijn bij het terugkeren naar het herkomstland, merkt de gemachtigde op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken dat de belangen van hun kinderen geschaad worden. De Raad volgt de gemachtigde dat een algemeen betoog dat men zich "persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten" geenszins volstaat om een buitengewone omstandigheid aannemelijk te maken. Waar verzoekers aanvoeren dat het gevaarlijk is terug te keren naar Afghanistan, kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Wat betreft het argument dat het indienen in Afghanistan van de aanvraag omslachtig is en duur, heeft de gemachtigde dienaangaande gemotiveerd dat *"er regelmatig Afghanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afgaanse burgers."* Wederom laten verzoekers deze motieven ongemoeid. Het louter herhalen van de argumenten in de aanvraag houdt geen repliek in op de motieven van de gemachtigde. Het komt opnieuw niet aan de Raad toe de motieven te weerleggen. Waar verzoekers nog stellen dat het indienen van de aanvraag "een onherroepelijk verlies inhoudt van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf", kan de Raad niet volgen. Eens de aanvraag wordt ingediend in het herkomstland, komt het de gemachtigde juist toe de gegrondheid te beoordelen van "de elementen die pleiten voor een continuering van het verblijf", zijnde alle elementen die betrekking hebben op de integratie, werkbelofte, verankering, langdurig verblijf etc.

Een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

In hun vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ze lichten hun vierde middel toe als volgt:

"In Afghanistan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en zijn ook in sommige gevallen expliciet gericht tegen de bevolkingsgroep waartoe verzoekers behoren.

De situatie in Afghanistan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen van de Sikh gemeenschap in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Afghanistan.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC de bevolkingsgroep van verzoekers het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de opeenvolgende zwaarwichtige incidenten tussen bevolkingsgroepen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Afghanistan;

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van dezelfde origine als verzoekers en afkomstig van Afghanistan, die er geenszins op verbeterd is.

Dat verzoekers een verhoogd gevaar lopen gezien zij een minderheid vormen in een land waar er reeds tal van problemen zijn tussen andere groepen. Minstens is het zo dat deze situatie in Afghanistan diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop mensenrechtenschending vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

In het vierde middel komen verzoekers terug op het feit dat zij behoren tot de Sikhgemeenschap en de situatie van die mensen ernstig en precair is. Met algemene en ongepreciseerde verwijzing naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie menen zij dat hun bevolkingsgroep het slachtoffer is van groepsvervolging en actueel opeenvolgende zwaarwichtige incidenten tussen bevolkingsgroepen de belangrijkste onveiligheidsfactor zijn in Afghanistan. Ze stippen aan dat de gemachtigde geen actueel onderzoek heeft verricht naar de situatie voor de Sikhs afkomstig uit Afghanistan. Algemeen leidt Afghanistan onder een vaststaande praktijk van mensenrechtenschendingen.

Zoals bij de bespreking van het tweede middel reeds gesteld, hebben verzoekers in hun aanvraag niet eens gewezen op het feit dat zij tot de minderheid van de Sikhs behoren, bijgevolg kan men de gemachtigde niet ten kwade duiden hier geen rekening mee gehouden te hebben. Bovendien heeft de Raad in zijn arrest nr. 108.481 geoordeeld dat verzoekers de problematiek van Sikhs afkomstig uit Kaboel in hun geval niet aannemelijk hadden gemaakt. De Raad achtte het relaas en het verblijf in Kaboel als Kaboelse Sikhs gedurende jaren voor hun komst niet geloofwaardig. Verzoekers hebben bij de aanvraag niets voorgelegd dat toelaat op die beoordeling terug te komen. Een algemene verwijzing naar een situatie van mensenrechtenschendingen volstaat niet, zelfs niet voor een land als Afghanistan, indien men niet met een begin van bewijs -zoals de gemachtigde terecht motiveert- aannemelijk maakt dat het in Kaboel voor verzoekers bijzonder moeilijk zal zijn hun aanvraag in te dienen. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat in principe een actuele beoordeling vereist is van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij afgifte van de bestreden beslissingen, doch zij hadden *in casu* de mogelijkheid in hun aanvraag van 9 december 2016 een concreet betoog te ontwikkelen met een begin van bewijs dat een verwijzing naar de beoordeling in 2013 niet volstaat en thans de situatie eventueel verslechterd zou zijn of er elementen voorhanden zijn die toelaten een nieuw licht op de situatie te werpen, doch zij hebben dat volkomen nagelaten.

Verzoekers lichten niet toe op welke wijze de rechten van de verdediging of artikel 5 van het EVRM -artikel dat betrekking heeft op de fundamentele rechten bij arrestatie of detentie- door de bestreden beslissingen geschonden wordt, dermate dat dit onderdeel van het vierde middel onontvankelijk is.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het vierde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In hun vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, en van de materiële motiveringsplicht.

Ze lichten hun vijfde middel toe als volgt:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers."

Verzoekers komen in hun vijfde middel terug op rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waar het onder andere het volgende heeft overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (oude Kwalificatierichtlijn, thans artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011):

"38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Ze wijzen erop dat ook indien een asielaanvraag ongeloofwaardig wordt geacht, toch moet worden nagegaan of de verzoeker in geval van terugkeer een mensonterende behandeling dreigt te ondergaan in het licht van een algemeen risico op willekeurig geweld in het herkomstland. Ze vervolgen dat het automatisch afleveren van een beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet "met motivering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet" een manifeste schending is van artikel 3 van het EVRM. Een dergelijke automatische beslissing houdt een schending in van artikel 3 van het EVRM nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een onafhankelijk en grondig onderzoek vereist in het licht van dit artikel. Er zou thans niet uit de motieven blijken dat er een dergelijk onderzoek is gedaan, de actuele situatie is niet onderzocht.

Opnieuw kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij stellen dat ook indien een individueel relaas ongeloofwaardig wordt geacht, men moet onderzoeken of er in geval van terugkeer geen mensonterende behandeling dreigt. De Raad kan echter niet volgen dat er thans "automatisch" een beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder enig onderzoek van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers gaan voorbij aan de volgende passages:

“Betrokkenen vroegen op 07.06.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 22.08.2013 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.” en “Betrokkenen beweren dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht voor geweld en terreur, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen hun land van herkomst zijn ontvlucht voor geweld en terreur volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder stellen betrokkenen dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Afghanistan nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat, indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst, hun persoonlijk leven in gevaar zou zijn. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun land van herkomst betekent niet dat zij persoonlijk een risico lopen onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit kader kan de loutere verwijzing naar art. 3 EVRM niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.” en “Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Zoals *supra* reeds gesteld geven verzoekers in de aanvraag een zeer summier en algemeen betoog aangaande de opgeworpen onveiligheidssituatie zonder enige concrete toelichting. Thans in het verzoekschrift weerleggen verzoekers niet dat ze geen begin van bewijs hebben voorgelegd en geven ze wederom een algemeen en theoretisch discours. De enkele foto's die gevoegd worden bij het verzoekschrift lagen niet voor bij de aanvraag zodat de Raad er in zijn *ex tunc*-beoordeling geen rekening mee mag houden en ten overvloede staan ze niet toe op te maken waar en wanneer ze werden genomen. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat verzoekers *“hun beweringen [dienen] te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk hard te maken op het vernoemde artikel 3.”* Bovendien is de situatie in Kaboel op het ogenblik van de bestreden beslissing niet als dusdanig dat het een algemeen bekend feit is dat het voor om het even welke Afghaan door de loutere aanwezigheid aldaar een risico betekent op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad heeft een onderzoek gedaan in 2013 in het licht van het door verzoekers aangehaalde artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, dat onmiskenbaar gelijkenissen vertoont met het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, en verzoekers zijn in gebreke gebleven om concreet een element aan te geven dat toestaat op die beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie terug te komen.

Waar verzoekers verwijzen naar een motivering op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat verzoekers doelen op de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. *In casu* kan echter van deze bevelen niet aangenomen worden dat ze volledig zouden losstaan van de eerste bestreden beslissing. In deze zijn de bevelen niet “automatisch” afgegeven in die zin dat ze duidelijk dienen beschouwd te worden als volgbeslissingen van de eerste bestreden beslissing. Op basis van de feitelijke gegevens in het dossier blijkt dat, niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en het tweede en derde bestreden bevel anderzijds formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het aangewezen heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat bevelen om het grondgebied te verlaten, konden worden afgegeven. Bijgevolg meent de Raad dat de motieven aangaande artikel 3 van het EVRM verzoekers op afdoende wijze bekend waren op het ogenblik dat de bevelen werden genomen nu de drie beslissingen op dezelfde dag werden genomen, door dezelfde gemachtigde en op dezelfde dag werden betekend.

Een schending van artikel 3 *uncto* artikel 13 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES